

Γενικότερα ως προς το νομοσχέδιο:

Το Ελληνικό Σύνταγμα, με ένα πλέγμα διατάξεων και αρχών που περιέχει, καθορίζει και προστατεύει τα ατομικά δικαιώματα. Τέτοια ατομικά δικαιώματα αποτελούν το δικαίωμα για την παροχή έννομης προστασίας, το **δικαίωμα της προστασίας της περιουσίας, το δικαίωμα επαρκούς στέγασης και το δικαίωμα της ίσης μεταχείρισης**. Οι συνταγματικές αυτές διατάξεις, έχουν αυξημένη τυπική ισχύ, με συνέπεια κάθε νομοθετική διάταξη, η οποία αντίκειται σε αυτές, να θεωρείται ανεφάρμοστη, και κάθε διοικητική ή δημόσια πράξη ή ενέργεια, που τις παραβιάζει άκυρη.

Τούτο προβλέπεται ρητά από την διάταξη του **άρθρου 111 παρ.1 Σ**, σύμφωνα με την οποία: "... κάθε διάταξη νόμου ή διοικητικής πράξης με κανονιστικό χαρακτήρα, που είναι αντίθετη προς το Σύνταγμα, καταργείται από την έναρξη της ισχύος του ...", αλλά και την διάταξη του **άρθρου 93 παρ.4 Σ**, σύμφωνα με την οποία "... Τα δικαστήρια υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενο του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα ...". Περαιτέρω, η παροχή έννομης προστασίας εδράζεται στο **άρθρο 20 Σ**, που ορίζει ότι: "... καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας ...". Η αποτελεσματικότητα και η νομιμότητα, όμως, της παρεχόμενης προστασίας επιτυγχάνονται με βάση την αρχή της δημοσιότητας, που καθιερώνει η διάταξη του **άρθρου 93 παρ.2 Σ**, αλλά και η διάταξη του **άρθρου 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ** ("... κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικασθεί δίκαια, δημόσια ...").

Οι νομοθετικές διατάξεις που ρυθμίζουν την ίδια την προ-πρωτευτική αλλά και την διαδικασία της πτώχευσης, οφείλουν να είναι σύμφωνες με τους ισχύοντες κανόνες του Συντάγματος, διαφορετικά τυγχάνουν ανεφάρμοστες και οι σε εκτέλεσή τους διενεργούμενες πράξεις ακυρωτές με απόφαση του αρμοδίου Δικαστηρίου, σύμφωνα με τα οριζόμενα από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ.1, 87 παρ.2 και 93 παρ.4 Σ.

περαιτέρω

Ένσταση Αντισυνταγματικότητας

Ως προς το **αρθ. 164 παρ. 3** σε συνδυασμό με το **άρθρο 263 παρ. 2** που αναφέρεται στην αναδρομική ισχύς του νόμου.

Εν προκειμένω και σύμφωνα με το **αρθρ. 164 παρ. 3** «Σε περίπτωση που δεν επιτευχθεί η μεταβίβαση του πράγματος μέσα σε εκατόν είκοσι (120) ημέρες από την έκδοση της διάταξης του εισηγητή, ο σύνδικος επαναλαμβάνει τον πλειστηριασμό, χωρίς τιμή πρώτης προσφοράς. Σε περίπτωση που και αυτός ο πλειστηριασμός αποβεί άγονος, η κυριότητα περιέρχεται στο Δημόσιο, με απόφαση εισηγητή κατόπιν εισήγησης του συνδίκου, εφόσον ο οφειλέτης είναι νομικό πρόσωπο.....» ενώ στο **αρθρ. 263 παρ. 2** αναφέρεται: «Κατ' εξαίρεση οι διατάξεις των άρθρων 162 έως και 166, εφαρμόζονται αναλόγως σε πτωχεύσεις ή διαδικασίες ειδικής διαχείρισης που έχουν ήδη κηρυχθεί κατά την έναρξη του παρόντος νόμου ή κηρύσσονται βάσει της αίτησης που έχει υποβληθεί πριν από αυτήν, εφόσον δεν έχει αρχίσει η ρευστοποίηση της περιουσίας του οφειλέτη σύμφωνα με τις προγενέστερες διατάξεις ή όταν κηρύσσεται άγονος προκηρυχθείς πλειστηριασμός. Με απόφαση της συνέλευσης των πιστωτών, εκκρεμής πτώχευτική διαδικασία μπορεί να τραπεί σε πτωχευτική διαδικασία του παρόντος νόμου στο στάδιο εξέλιξης στο οποίο βρίσκεται η εκκρεμής διαδικασία. Στη περίπτωση αυτή, ανεξάρτητα από τις διατάξεις που διέπουν τη συνέχιση της διαδικασίας, για την κατάταξη των πιστωτών εφαρμόζονται οι διαχρονικού δικαίου διατάξεις των νόμων που έχουν ισχύσει έως την υπαγωγή στη νέα διαδικασία»

Ως προς το **αρθ. 219 παρ. 3**

«Ειδικότερα, εφόσον πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις του παρόντος, ο φορέας απόκτησης και επαναμίσθωσης αποκτά το ιδιοκτησιακό δικαίωμα του εβάλωτου, υπό την πρόσθετη προϋπόθεση ότι οι λοιποί συγκύριοι ή κατά περίπτωση, ο ψιλός κύριος ή επικαρπωτής αποδέχονται τη μίσθωση του ακινήτου από τον εβάλωτο, υπό τους όρους που καθορίζει ο φορέας απόκτησης και επαναμίσθωσης, και παραιτούνται ρητά από οποιοδήποτε δικαίωμα επί του μισθώματος ή από τη δυνατότητα να προσβάλλουν τη μίσθωση για οποιοδήποτε λόγο μέχρι τη συμβατική λήξη της. Η αποδοχή της παρούσας δεσμεύει και τους διαδόχους τους ανεξαρτήτως αιτίας».

Οι εν λόγω διατάξεις παραβιάζουν ευθέως το **άρθρο 17 παρ. 1 του Συντάγματος** το οποίο αναφέρει « *Κάθε πρόσωπο δικαιούται να είναι κύριος των νομίμως κτηθέντων αγαθών του, να τα χρησιμοποιεί, να τα διαθέτει και να τα κληροδοτεί. Κανείς δεν μπορεί να στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας, στις περιπτώσεις και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο νόμο και έναντι δίκαιης και έγκαιρης αποζημίωσης για την απώλειά της. Η χρήση των αγαθών μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς από το νόμο, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο προς το γενικό συμφέρον*».

Το άρθρο αυτό αντιστοιχεί στο **άρθρο 1 του πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ:**

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύι Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Πρόκειται για θεμελιώδη αρχή που είναι κοινή σε όλα τα εθνικά συντάγματα. Έχει κατοχυρωθεί παγίως από τη νομολογία του Δικαστηρίου και κατά κύριο λόγο στην απόφαση Hauer (13 Δεκεμβρίου 1979, Συλλ. 1979, σ. 3727). Η διατύπωση εκσυγχρονίσθηκε, αλλά σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3 το δικαίωμα αυτό έχει την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στην ΕΣΔΑ και δεν επιτρέπεται η υπέρβαση των περιορισμών που προβλέπονται σε αυτήν.

Δηλαδή, το Σύνταγμα και το άρθρο 1 της ΕΣΔΑ μας λέει ότι: **κανένας δεν στερείται στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια που έχει αποδειχθεί με τον προσήκοντα τρόπο, όταν και όπως ο νόμος**

ορίζει, και πάντοτε αφού προηγηθεί πλήρης αποζημίωση, που να ανταποκρίνεται στην αξία την οποία είχε το απαλλοτριούμενο .

Επιπρόσθετα και υπό την έννοια τόσο του αρθ. 17 του Συντάγματος, όσο και υπό το αρθ. 1 του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, και οι αξιώσεις επίσης αποτελούν «περιουσία» υπό την προϋπόθεση να είναι επαρκώς ορισμένες και εκκαθαρισμένες ώστε να είναι απαιτητές.

Ακόμα και αν ήθελε γίνει δεκτό ότι το Κράτος οφείλει να προστατεύσει τους πιστωτές ως προς τις αξιώσεις τους, αυτό δεν μπορεί να παραβιάζει την **Αρχή της Αναλογικότητας κατ' αρθρ. 25 παρ. 1 του Συντάγματος** όσον αφορά την περιουσία των συγκύριων και ψιλων κυριών του άρθ. 219, η οποίοι χωρίς αιτία και χωρίς αποζημίωση αποστερούνται του περιουσιακού του στοιχείου. Πρόκειται δηλαδή για ένα μέτρο το οποίο είναι εμφανώς δυσανάλογο ως προς την καταλληλότητα και την αναγκαιότητα του.

Περαιτέρω και όσον αφορά την διάταξη του **αρθρ. 164 παρ.3** και την περιουσία των νομικών προσώπων που εν τέλει δημεύεται από το Δημόσιο, το επιχείρημα περί προστασίας της περιουσίας των πιστωτών δεν μπορεί να αντέξει στη λογική **καθώς η αποστέρηση του περιουσιακού στοιχείου που συντελείται με την δήμευσή του από το Δημόσιο, δεν απομειώνει την αξίωση κάποιου πιστωτή αλλά ούτε και κάποια αξίωση του Δημοσίου.** Αντίθετα για τα φυσικά πρόσωπα η διάταξη προβλέπει το αυτονόητο, δηλαδή η επιστροφή του πράγματος στον οφειλέτη εάν δεν υπάρχουν οφειλές στο Δημόσιο ή στα Φορείς Κοινωνικής ασφαλείας, αφήνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο να ερμηνευτεί πως εάν υπάρχουν οφειλές στο Δημόσιο ή στους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης τότε το αντικείμενο της ρευστοποίησης θα περιέλθει στους προαναφερόμενους απομειώνοντας αντιστοίχως και την οφειλή.

Πρόκειται δηλαδή για αδικαιολόγητη αποστέρηση περιουσιακού δικαιώματος των νομικών προσώπων , χωρίς να συντρέχουν λόγοι δημοσίας ωφέλειας, για μία καθαρά τιμωριωτική διάταξη, η οποία επιφέρει δυσμενή διάκριση ανάμεσα σε φυσικά και νομικά πρόσωπα παραβιάζοντας κατάφορα τα

δικαιώματα των νομικών προσώπων αποστερώντας τους κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο χωρίς καμία αποζημίωση ή ωφέλεια.

Αξίζει δε να σημειωθεί ότι στο υπό συζήτηση νομοσχέδιο **παραβιάζεται** **πολλάκις το δικαίωμα της περιουσίας**, με δεδομένο ότι **δεν υπάρχει σχετική πρόβλεψη για εκκαθάριση των απαιτήσεων** ενώπιον του πτωχευτικού δικαστή, προκειμένου οι απαιτήσεις των πιστωτών να είναι ορισμένες, βέβαιες και εκκαθαρισμένες.

Συγκεκριμένα στο **άρθ. 97 παρ. 1** αναφέρεται : *«Απαιτήσεις υπό διαλυτική αίρεση, για όσο χρόνο η αίρεση δεν πληρούται, θεωρούνται ως μη τελούσες υπό αίρεση. Σε περίπτωση πλήρωσης της αίρεσης κατά την διάρκεια της πτωχευτικής διαδικασίας, ο πιστωτής υποχρεούται να επιστρέψει τα τυχόν καταβληθέντα σ' αυτόν»*, ενώ στο **άρθρο 98 παρ. 1** αναφέρεται : *«Οι κατά την κήρυξη της πτώχευσης μη ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις κατά του οφειλέτη, πλην εκείνων των ενέγγυών πιστωτών, θεωρούνται ότι έληξαν»*

Πρόκειται για μια **πρωτοφανή καταστρατήγηση του Συντάγματος** σε ότι αφορά το δικαίωμα στην περιουσία και η Κυβέρνηση οφείλει άμεσα να το αποσύρει.